

ТАКА РАНИМА СИЛЬНА ЖІНКА

На яких перехрестях вінчається доля? У яких закапелках душі народжується щастя? Якими вітрами закосичена радість людська? Все своє життя вона прагнула знайти відповіді на ці запитання. Ішла своїм шляхом, долаючи кривду і біль – така ранима, така чуттєва і така сильна водночас. Її тендітна душа гартувалась в життєвих незгодах, не вбираючи, при цьому, зла та ненависті. Попри свій особливий фізичний статус, попри тілесні вади, Ніна Василівна Небожин – великий життєлюб. Кипучій енергії, працездатності, мужності, якими наділена ця жінка, можуть позаздрити всі.

Знаємось із завідувачкою Кутинською публічно-шкільною бібліотекою здається тисячу літ. І завжди Ніна Василівна дивувала мене своїм оптимізмом, надзвичайно теплою, щирою усмішкою. Дивився на цю людину і мимоволі забуваєш про те, що їй судились тяжкі життєві випробування ще від самісінького народження. Вона прийшла у цей світ з вродженою вадою – зрощення пальців кисті обох рук і стоп. Медичний термін, що характеризує це захворювання, звучить як синдактилія.

Її батькам багатодітної родини з Борового Василю Федоровичу та Надії Михайлівні Ситницьким тяжко було змиритись з думкою, що доля так покривдувала над їхнім дитям. Тож, старались докласти всіх зусиль, аби дівчинка в колі сім'ї не відчувала себе чимось обділеною. Хто знає, що чекає доньку попереду, яке судилось їй подальше

Кутинської сільської бібліотеки, коли побачили оформлені руками Ніни Василівни стенди наочної агітації, куточки читача, виставкові експозиції. А вона ж так боялась, коли у 1979 році отримувала призначення на роботу до цього села. Як сприймуть кутинці нового бібліотекаря, як віднесуться до того, що має недугу?

– Я й гадки не мала, що в Кутині стріну стільки друзів, віднайду в очах мешканців цього села стільки підтримки, – зізнається Ніна Василівна під час розмови. – Найперше добре слово хотілося б сказати сьогодні про толішнього сільського

– Найтяжче в житті – це боротись з собою, – каже Ніна Василівна. – В цій боротьбі мені допомагали й допомагають і понині книги. Серед них чільне місце займає роман Стефана Цвейга “Нетерпіння серця”. Це книга про психологічні особливості людей з обмеженими фізичними можливостями. Завдяки їй я стала іншими очима дивитись на життя. Я повірила в те, що на світі справді живе любов. Кожна молода дівчина мріє створити сім'ю, вийти заміж, народити дитину. На самісінькому денці своєї душі я теж плекала надію на це та ніколи не сміла оті

Змалечку я привчала доньку до праці. І вона у мене знає і вміє все. Та головне це те, що вона надзвичайно любить і шанує своїх батьків. Часом, я їй комплекую, що не така, як всі, а Наталя обніме, заспокоїть: “Ти така, як усі мами на світі. А для мене – найкраща”. То для мене найвища похвала. Тепер наша Наталя студентка Шепетівського медколеджу. Я дуже хотіла, щоб донечка обрала собі фах медика. Задля цього навіть самостійно вивчала курс хімії для вступників у вищі освітні заклади і сама зайнялась з Наталкою репетиторством. Це дало вагомий результат. Весь свій вільний час ми з чоловіком присвячуємо читанню. Любов до книги не минає. А ще ми передплачуємо багато періодики. Займаємось самоосвітою. Взагалі, я вважаю, що ми повинні вчитись протягом всього свого життя, і не лише тим чи іншим предметним дисциплінам, а й любові до ближнього, милосердю, розумінню, толерантності. Ми повинні вчитись бути, в першу чергу, людьми.

Готуючи цей матеріал мені дове-

реду, яке судилось їй подальше життя, гадала мати. Хай там що, а вона мусить знати і уміти робити все по-господарству. Ото й бігла Ніна разом з сестрами Галинкою та Марічкою, братом Петром на поле, допомогти матері посапати буряки. Прошувала разом з ненькою в ланку, щоб допомогти рвати льон. Одному Всевишньому відомо, як умудрялась своїми хворими рученятами виконувати, здавалося б, таку нехитру селянську роботу. Й ні граминки не нарікала на батьків за те, що привчають її до праці. Вдячна за ту науку й по нині, бо добре знає – та батьківська турбота за її майбутнє – то найперше, що допомогло їй в житті. І вдячність її не передати жодними словами.

У шкільній науці теж була наполегливою. Відчувала серцем – той вантаж за плечима не носитиме. Ніщо інше як знання допоможуть їй подолати всі життєві незгоди. І знову дякувала за підтримку своїм вчителям Григорію Денисовичу Полюховичу, Галині Григорівні Мосейчук. Ще зі шкільної лави знала, яку оберє собі професію – бібліотекаря. Бо ж книги давно вже стали її найвірнішими друзями, найщирішими радниками. Спочатку були роки студентства в Дубнівському освітньо-культурному училищі. Здібну, наполегливу студентку поважали всі. Немало дивувались викладачі тій жазі знань, що була закладена в душі цієї дівчини. Скільки зусиль вина доклала, аби опанувати техніку писання плакатним пером. Дивувались подружки, хворими руками Ніна робить цю справу во стократ ліпше від них. Немало були подивовані й перші відвідувачі

сьогодні про тодішнього сільського голову Федора Григоровича Сачевича. Яку моральну підтримку від нього отримала, яке розуміння! А потім була зустріч із завідувачкою Кутинським сільським клубом Лідією Павлівною Матвійчук. За тридцять п'ять років ми стали не лише колегами по роботі, а й близькими друзями, кривими душею. Саме Ліда Павлівна вивела мене на сцену. А я ж так боялась, так комплексувала. Співати любила зроду, мала й голос непоганий. Та одна справа, коли наспівуєш щось тихенько собі, й зовсім інша – постати перед переповненим залом. Сотні очей дивляться на тебе, а ти не знаєш в той момент, де подіти свої скалічені руки. Тяжка мить, але звучать перші музичні акорди і ти вже живеш іншим життям. За ці роки співала не лише у вокальному жіночому гурті, а й дуєтом з Лідією Павлівною, і навіть виконувала соло.

Робота поглинала весь її час. Віддавалась їй сповна. Божні дому, ні сім'ї, ні бентежних почуттів у серці. Хіба вони судились у її долі? Аби відволікатись від тих думок, продовжила навчання в Рівненському інституті культури.

Це був ще один крок до самоутвердження, ще один засіб боротьби проти недуги. Я зумію, я зможу! Оті слова, якимось мимоволі стали девізом її складного життя. Вперше сказала їх собі, коли дівчинкою – шестикласницею побачила, як вишивають подружки. "Я теж зможу навчитись вишивати!" Дала собі такий зарік. Вона й справді навчилась тримати своїми руками голку, і вишила ними не один рушник, не одну серветку та наволочку.

надію на це та ніколи не зміла оті мрії озвучити. Леонтій був старим холостяком. Поміж кутинських парубків вирізнявся тим, що дуже любив читати, а ще був на диво акуратним. Хіба ж я думала, що він погляне на мене колись не просто як на бібліотекаря, а як на жінку. В житті й справді бувають дива. Бо обох звідали почуття любові. Рік ми зустрічались, а потім поїхали в Борову до моїх батьків. Здається, я й досі бачу сльози в очах матері, коли сказала, що виходжу заміж. В той момент навіть батько просльозився.

Сімейне життя воно ж завжди сповнене всіляких труднощів, для мене й поготів. Тепер я мусила опанувати всілякі господарські премудрості: вчилась топити піч, бо ж до того користувалась лиш газовою плитою, вчилась доїти корову. Це мабуть була найтяжча для мене наука, але освоїла. Десять років ми з Леонтієм тримали корівку-годувальницю. Тепер у нашій господі обжились кози. Навчилась управлятись і біля них. Наготувати їсти, попрати, прибрати в хаті, попорати худобу, посадити грядку, впорядкувати її – для мене це такі ж звичні заняття тепер, як і для всіх сільських жінок. Дякуючи Всевишньому – опанувала все. Та найбільше вдячна йому за щастя материнства. У яких муках народжувалась на світ моя донечка – не передати ніякими словами. Нелегко довелось тоді лікарям, мусили рятувати і породіллю, і дитя. Все обійшлося. Доглядати за Наталочкою я теж вчилась за книгами. Допомогла мені в цьому праця польського автора Спока "Догляд за дитиною".

Готуючи цей матеріал мені довелося спілкуватись з працівниками Зарічненської районної бібліотеки, жителями села Кутин. З якою пошаною всі вони говорили про Ніну Василівну Небожин. Прекрасна, чуйна людина, добрий порадник, щирий співрозмовник, хороша, гостинна господиня, надзвичайно охайна й акуратна, декому впору повчитись у неї. Заклад, в якому працює Ніна Василівна – завжди в числі кращих. При бібліотеці постійно діє експозиція декоративно-прикладного мистецтва, тематичні виставки. Всі вони дбайливо оформлені її невтомними руками.

- Сильна жінка! Інакше про нашу Ніну Василівну й не скажеш, мужня, вольова й надзвичайно вимоглива до себе, - говорить про свою колегу директор Зарічненської ЦБС Ніна Жданюк.

- Ви знаєте, саме Ніні Василівні я завдячую своїм життям, - каже завідувачка Кутинським клубом Лідія Матвійчук. – Саме її зібраність, рішучість допомогли допровадити мене вчасно до лікарні, порятувати від неминучого. А скільки сил доклала Ніна Василівна, виходжуючи мене в післяопераційний період. Готувала спеціальні соки, відвари, аби поставити мене на ноги. Забувала при цьому про власний біль, про втому. У неї велике серце, чуттєва душа. Її життя ніколи не було легким, потребувала не раз сторонньої помочі, підтримки, але ніколи вона не стояла осторонь чиеїсь біди, прагнула зарадити бодай чимось. За це й поважають Ніну Василівну в Кутині. За це й шанують.

Галина Гаврилович

